

Dorwyn Donn L'Qiswen, 15 rokov, Detva

Pohár na špičke

Vraciam sa domov. Studené ulice sa stratili v tme. Pouličné lampy striedavo blikajú. Nieкто by ich už mohol vymeniť. Temnota mesta pripomína tie najhoršie spomienky, ktoré vidím živo pred očami. Desia ma. V chodbe sa mihajú svetlá z okolitých áut cez okno, na ktoré dopadajú kvapky dažďa. Odomknem dvere, vyžmýkam si zmoknuté veci, ktoré dám sušiť na radiátor. Zatiahnem žalúzie, zatvorím okno a zapnem rádio. „Mám čierny deň, mám dnes skrátka čierny deň.“ znie od Mira Žbirku. „Trefné.“ pomyslím si, kým otváram chladničku. Je skoro prázdna, no najkrajšia vec je v priehradke na dverách - víno. Zo zaprášenej police vyberiem pohár na špičke. Otvorím fľašu a pomaly si sadnem k rádiu. Pootočím kolieskom na pridanie hlasitosti, napravím anténu. Vezmem dnešné víno, ktoré nalejem do pohára. Pijem to lacné z plastovej fľaše. Pijem ho z lacného plastového pohára na špičke.

Prvý. Zhlboka sa nadýchnem. Cítim ako sa mi pomaly zohrieva krv pod kožou. Mám presne to, čo som potreboval. Tá vôňa ma naplňa takisto ako ja naplňam ústa. Za chvíľu dovidím na dno. Posledné fragmenty božieho nápoja sa v ňom kolísajú. Po chvíli ho vidím celé, odkryté a prázdne.

Druhý. V trasúcej sa dlani trasúci sa pohár. Je opäť plný a krásny. Tak strašne krásny. Vždy, keď zacítim tú vôňu, spomeniem si na Teba. Plastové fľašky nemajú korky, no keby mali, ich vôňa by mi Ťa pripomínala ešte viac. Každým prehltnutím je svet krajší a krajší. Pred desiatimi minútami som necítil život, ktorý mi prúdil v žilách. Teraz ho tam cítim spolu s dvoma karmínovými tekutinami a o hodinu si z neho nebudem nič pamätať.

Tretí. Úlomkovito si na Teba spomínam. Počujem slová, ktoré si mi vravela. Kolujú okolo mňa, okolo mojej izby a v mojej hlave. Vypol som rádio, aby som Ti lepšie rozumel. Potrebujem počuť tvoj hlas. Potrebujem si na Teba pamätať, aby mal môj život zmysel. Prosím.

„Ahoj... nešla by si dnes von? Prejst' sa po meste a tak... možno zájsť niekde na večeru.“, s malým stresom Ti volám. Ruky sa mi trasú. Nevieam či to má byť rande alebo nie.

„Ahoj, môžeme. O koľkej a kde sa stretneme?“, táto odpoveď ma skutočne prekvapila.

„Dá sa Ti o 17:00 pri námestí?“

„Dobre, tak sa vidíme tam.“

„Ďakujem. Ahoj.“

„Ahoj.“

Štvrtý. Vidím Ťa. Vidím Tvoju tvár. Smeješ sa tak krásne a skoro neustále. Viem, že na sebe nikdy nedáš znať, keď niečo nie je v poriadku. Si presná, je 16:59 a si odo mňa asi tridsať metrov. Zakývam Ti, aj Ty mi zakývaš. Idem Ti oproti a snažím sa nesmiať od radosti. 17:00. Sme pri sebe... tak blízko.

„Ahoj“

„Ahoj“ objímeš ma.

„Tak... kam pôjdeme?“

„Nie som hladná, prechádzka znie dobre.“

Piaty. Ideme spolu po meste a držíme sa za ruky. Rozprávaš mi o svojich zážitkoch. Nedávno si dokončila vysokú a je z Teba doktorka. Tak veľmi chceš pomáhať ľuďom. Hippokratova prísaha sa síce na Slovensku neskladá, no Ty si si ju zložila sama.

Šiesty. Zvečerieva sa. Slnko zapadá za budovy na konci námestia. Obloha redne do tmavej a odhaľuje jasné hviezdy. Dnes si si obliekla šaty. Nič špeciálne, iba obyčajné jednofarebné, no pre mňa v nich vyzeráš jedinečne. Podpätky nenosiš a kabelku tiež nie. Si génus a myslíš si, že je to zbytočné. Ako doktorka tvrdíš, že to škodí chrbtici a ako múdra osoba si si upravila príslovie v znení: „Dievča má byť správne počuť, nie vidieť.“ Nech je toto stretnutie čokoľvek, želim si aby to bolo rande. Prvé a nie posledné s Tebou.

Siedmy. Sadli sme si na lavičku. Nad našimi hlavami sa rozprestiera mohutný javor. Začína sa farbiť do jesenných farieb, aby si ho ľudia všímali. Jemný vánok sa potuluje navôkol. Všetko okolo nás stíchlo. Noc tlmí veselé farby. Stíchli sme aj my. Pozrel som sa na Teba. Pohľad si mi opätovala aj Ty. Neviem, čo mám robiť. Neviem, čo bude v poriadku a čo už cez čiaru. Bojím sa improvizovať, ale nad týmto som ešte nestihol premýšľať. Iba v mojich túžbach, ale nečakal som to dnes. Priblížil som sa k Tebe. Som bližšie o kúsok viac, ako pred chvíľou. Rukou sa Ti približujem k tvári. Pohládil som Tvoje líce, tak jemné, tak krehké.

Rýchlo som odtiahol ruku preč. Dúfam, že to pre Teba nebolo príliš. „Prepáč, ja...” nestihol som dopovedať. Tváre nám vzápätí nič nedelilo od seba. Ani vzduch. Perami sme sa dotkli jeden druhého. Tie Tvoje sú ako z bavlny, Tvoje objatie ako väzenie. Väzenie, z ktorého sa nechcem vyslobodiť.

Ôsmy. Zabočili sme do náhodnej uličky a dohodli sme sa, že vojdeme do prvej reštaurácie, ktorú uvidíme. Našli sme alebo skôr sme boli predurčení najšť peknú reštauráciu neďaleko konca panelákového časti mesta. Objednávaš si šalát s krevetami a k tomu minerálku. Čašník navrhne víno, výber nechávaš na mňa. Nevieš či som vybral správne. Ovoniasť korok. Dáš ho ovoňať aj mne. Tá vôňa je neodolateľná.

„Hádaj, aké je to víno.”, nenápadne navrhmem, kým čakáme na jedlo. Pozrieš sa na víno a vtipne konštatuješ: „Je to červené víno.” Trochu z neho ochutnáš a s výrazom skúsenej someliérky začneš opisovať chuť.

Deviaty. Jedlo je chutné, teda bolo. Našli sme aj malý výklad s koláčmi. Zhodli sme sa, že koláče sú naša parketa a tanier je náš parket. Po chvíli sme si znova zopakovali, to čo pod javorom. Tvoje pery boli sladšie, ako koláče. Chutia tak... jedinečne, tak senzačne.

Desiaty. Pozvala si ma k sebe domov. Pozvanie prijímam. Je už tma, ktorá potopila mestá. Trochu nechápem kadiaľ ideme. Najprv cez pole, potom kratučkým lesom a popri starých domoch. Nemyslel som, že to tu poznáš tak dobre.

Jedenásty. Vonku začína pršať. Snažíme sa čo najrýchlejšie dostať do bezpečia. Čím viac mrholí, tým rýchlejšie chceme bežať. Smeješ sa. Pravdepodobne z môjho behu. Hovoríš, že je to už iba kúsok, opíšeš kadiaľ ešte pôjdeme a rozbehneš sa o niečo rýchlejšie. Zabočíš doľava, ukážeš mi, aby sme rýchlo prebehli cez hlavnú cestu, kým nejdú autá a bežíš. Nevypočítala si to. Mokrú hlavnú cestu nebola bezpečná. Pošmykla si sa a na chvíľu si vo vzduchu.

Dvanásty. Padla na zem, hlavou na obrubník. Auto, ktoré sa vynorilo z tmy to nestihlo ubrzdiť. Tvoje nohy. Ležia tak spolu a aj napriek tomu skoro oddelene od tela. Z hlavy Ti vyteká krv. Už nereaguješ ani sa nepozeraš. Flaky Ti zaplňujú jednofarebné šaty. Chcela si chrániť ľudský život, no nechránila si ten svoj.

Trinásty. Sanitka už odišla a ja sedím vo vlaku. Ruky sa mi trasú doteraz. Konečne som našiel niekoho skutočne výnimočného. Bola si to Ty. Bola a už nie si. Vystupujem z vlaku. Stojí hneď vedľa bytovky, v ktorej bývam. Vraciam sa domov. Studené ulice sa stratili

v tme. Pouličné lampy striedavo blikajú. Nieкто by ich už mohol vymeniť. Temnota mesta pripomína tie najhoršie spomienky, ktoré vidím živo pred očami. Desia ma. V chodbe sa mihajú svetlá z okolitých áut cez okno, na ktoré dopadajú kvapky dažďa. Odomknem už dávno zamknuté dvere od večera, vyžmýkam si zmoknuté veci, ktoré dám sušiť na radiátor. Zatiahnem žalúzie, zatvorím okno a zapnem rádio. „Mám čierny deň, mám dnes skrátka čierny deň.” znie od Mira Žbirku. „Trefné.” pomyslím si, kým otváram chladničku. Je skoro prázdna, no najkrajšia vec je v priehradke na dverách - víno. Zo zaprášenej police vyberiem pohár na špičke. Otvorím fľašu a pomaly si sadnem k rádiu. Pootočím kolieskom na pridanie hlasitosti, napravím anténu. Vezmem dnešné víno, ktoré nalejem ho do pohára. Pijem to lacné z plastovej fľaše. Pijem ho z lacného plastového pohára na špičke.

***

Zabúdam na problémy, na kolotoč dní, zabúdam na to, čo som považoval za dôležité, na všetky tie spomienky, na všetko čo som zabudnúť nechcel, nemal. Pomaly zabúdam aj na Teba. Prepáč, prosím...